

Sygn. akt IV U 138/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2015 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący: SSR Magdalena Piątkowska

Protokolant : Katarzyna Zych

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 listopada 2015 roku w Ś.

sprawy z odwołania **J. O.**

od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania
o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W.

z dnia (...) znak: (...). (...)

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Powód J. O. wniósł odwołanie od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Stopniu Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. z dnia (...) roku w zakresie w jakim ustalono, iż powód nie spełnia przesłanek określonych w art. 8ust. 3a ustawy Prawo o ruchu drogowym. W uzasadnieniu wskazał, iż jego stan zdrowia, tj. ograniczenie sprawności ruchowej nie pozwala mu na swobodne piesze przemieszczanie się, m.in. dojście do różnych urzędów i instytucji z odległych miejsc do parkowania. Jak wskazał na co dzień porusza się przy pomocy kul, karta parkingowa ułatwiłaby mu pracę, gdyż musi załatwiać różne sprawy w hurtowniach, marketach budowlanych, urzędach itp. Na uzasadnienie wskazał też, iż wyrokiem sądu wydanym w sprawie IV U (...) zmieniono orzeczenie (...) z 2010 roku i ustalono, iż powód spełnia przesłanki z art. 8ust. 3a ustawy Prawo o ruchu drogowym.

W odpowiedzi na odwołanie strona pozwana wniosła o oddalenie odwołania. Jak wskazano, w ocenie organu odwoławczego stopień naruszenia sprawności organizmu powoda kwalifikuje go do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności o przyczynie niepełnosprawności 05-R, nie występują jednak znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się. Brak zatem było, zdaniem strony pozwanej, do wskazania uprawnień do karty parkingowej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

U powoda J. O. występuje stan po wieloodłamowym złamaniu lewej kości piętowej w 1992 roku, występuje ostroga kostna na dolnej powierzchni guza lewej kości piętowej bez cech czynnej entezopatii. W zakresie narządu ruchu dysfunkcja dotyczy lewego stawu skokowego w następstwie leczonego operacyjnie wielołamowego złamania lewej kości piętowej. Aktualnie w badaniu przedmiotowym stwierdza się ograniczenie zginania grzbietowego oraz pronacji i suspinacji w zakresie lewego stawu skokowego. Zachowane jest dobrze zginanie podszwowe tego stawu. Poza tym stwierdza się dobrą ruchomość całego kręgosłupa oraz sprawność pozostałych stawów kończyn górnych i dolnych. Brak zaników mięśniowych w obrębie lewej kończyny dolnej świadczy o dobrym jej wykorzystywaniu. Wykazane

zmiany w obu stawach kolanowych nie skutkują zaburzeniami w badaniu przedmiotowym: objawy łątkowe są nieobecne obustronnie.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego k.25, 42
- akta (...) (w załączeniu)
- dokumentacja lekarska powoda (w aktach)

Przy tak ustalonym stanie faktycznym sąd zważył:

Odwołanie podlegało oddaleniu.

Zgodnie z art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (tekst jednolity Dz.U.2012.1137 ze zm.) kartę parkingową wydaje się: osobie niepełnosprawnej zaliczonej do znacznego albo umiarkowanego stopnia niepełnosprawności mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się. Zgodnie zaś z art. 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tekst jednolity Dz.U.2011.127.721 ze zm.) Do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji.(1.) Do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.(2.) Do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.(3.)Niezdolność do samodzielnej egzystencji oznacza naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację.(4.) Zaliczenie do znacznego albo umiarkowanego stopnia niepełnosprawności osoby, o której mowa w ust. 1 lub 2, nie wyklucza możliwości zatrudnienia tej osoby u pracodawcy niezapewniającego warunków pracy chronionej, w przypadkach:1) przystosowania przez pracodawcę stanowiska pracy do potrzeb osoby niepełnosprawnej;2) zatrudnienia w formie telepracy.(5.)

Jak wynika ze stanu faktycznego powód nie spełnia wyżej wskazanych przesłanek w zakresie uzyskania karty parkingowej, nie ma bowiem znacznie ograniczonych możliwości samodzielnego poruszania się, a zdaniem biegłego stan zdrowia powoda nie uzasadnia zaliczenia powoda do osób niepełnosprawnych ponad stopień lekki. Sąd w tym zakresie oparł się na opinii biegłego stanowiącej wnikliwą analizę stanu zdrowia powoda, rzeczowo i przekonująco uzasadnioną, także na skutek zastrzeżeń powoda. Za zasadnością tej opinii przemawiają też informacje uzyskane na rozprawie od powoda, z których wynika, iż jest on osobą aktywną ruchowo w zakresie prowadzonej działalności- chodzi dużo po schodach, po dachach, załatwia sprawy nie tylko swojej firmy , ale także rodziny. Należy zatem zgodzić się ze stanowiskiem biegłego, iż karta parkingowa nie jest powodowi potrzebna z uwagi na stan zdrowia, a jedynie ze względów praktycznych. Fakt, iż uprawnienia do karty parkingowej powód uzyskał w 2010 roku nie jest argumentem w sprawie albowiem obowiązujące ówczesnie przepisy uzależniały wydanie karty jedynie od orzeczenia o zaliczeniu do znacznego, umiarkowanego, lub lekkiego stopnia niepełnosprawności o przyczynie niepełnosprawności z kodu R lub N lub na podstawie orzeczenia wydanego przez organy rentowe równoważnego na mocy przepisów szczególnych z orzeczeniami o niepełnosprawności. Mając powyższe na względzie, na podstawie powołanych przepisów, w oparciu o art. 477¹⁴ § 1 kpc Sąd oddalił odwołanie.